

CATALONIA

PUBLICACIO CATALANA

Redacció, Administració, Publicitat : 51, Rue de Douai - Paris-9º • Administrador : J. Torrents, C. Chèques Postaux : 1231-58 - Paris

PER UNA OBRA POSITIVA

DES de les planes de *Catalònia* hem demanat que es constituís un Govern d'unitat catalana que harmonitzés l'acció dispersa dels diferents partits i organitzacions i que sent el portaveu de la democràcia catalana dirigits, amb plena responsabilitat, la nostra política. Ho demanàvem convençuts de la necessitat d'empendre un nou camí i en aquest clam ens feiem el ressò del desig de la majoria dels catalans. I ara ens trobem que el nou Govern, en lloc de resoldre les dificultats existents, ve a agreujar-les i produeix en els rengles catalans noves divergències. Es realment descoratjador i hom es pregunta amb angoixa què pensaran els nostres germans de Catalunya davant una incapacitat tan manifesta.

No volem entrar en l'examen dels motius que han produït la situació actual. Ens neguem resoltament a acusar ningú i demanem, en nom de Catalunya i de l'interès patriòtic, que cessin les insinuacions malèvoles contra la més alta jerarquia estatutària de la nostra terra. Si seguim aquests viarany, quan sortirem a la carretera ens trobarem tots mancats d'autoritat i de prestigi i qualsevol monàrquic o militar tindrà dret a presentar-se com una solució a la nostra terra. No és l'hora de baralles, ni de crítiques, ni de traveses, com si estiguéssim sols i haguéssim guanyat definitivament el nostre plet. Hi ha a l'aguait forces considerables i que es saben incapaces d'assolir per elles mateixes el triomf, però que poden, si nosaltres manifestem un esperit de discòrdia i de divisió, oferir-se com un mal menor. No ho perdem de vista.

El que interessa ara i a tots és ajuntar els nostres esforços en l'obra comuna. El fracàs de les gestions del Sr. Pi i Sunyer, les divergències nascudes en el si de Solidaritat catalana, la polèmica entre patits catalans són potser degudes al fet que fins el moment actual no s'ha fet públic un programa polític, que permetés al voltant d'unes idees i no d'uns homes i de llurs preocupacions particulars, la discussió serena i objectiva. A ella invitem tots els partits i organitzacions exiliats, els representants dels partits i organitzacions que existeixen a Catalunya. Estem segurs que davant un programa positiu i d'acció serà possible un acord i aleshores, dintre o fora del Govern, la missió a complir quedarà definida i clara.

Hem d'abandonar d'una vegada per sempre els interessos partidistes, legítims, sense dubte, però que han d'estar subordinats a l'interès primordial de l'hora present. Les nostres diferències prolonguen el martiri dels nostres germans de Catalunya, que demanen unitat en l'exili. Si no compartim llur dolor, si tenim la possibilitat de viure en homes lliures que parlen en català, tinguem almenys la discreció de no agreujar llurs sofriments per l'exemple de les nostres divergències. Abandonem el camí fàcil de la crítica, fem obra positiva i de germanor al voltant de la Presidència de la Generalitat i lluitem plegats contra l'enemic comú. Si no sabem ara unir-nos, quan la Pàtria esclavitzada ho demana, què serà de nosaltres i de Catalunya demà ?

Pau Casals a Paris

PAU Casals ha estat a Paris i aquesta vegada ha tret el violoncel de l'estoig prestigiós amb una placa d'argent en la qual el seu nom és escrit, naturalment, en català.

El nostre Pau Casals — i mai el possessiu no ha estat més just — havia tocat per darrera vegada a Paris l'any 1937, en ocasió de la inauguració del Pavelló Espanyol a l'Exposició Internacional. En plena guerra nostra, aquell Concert era, als ulls del món, una presa de posició franca i decidida. Després de l'Armistici, sempre a benefici de la Creu Roja i del « Secours National », va donar concerts en diverses ciutats franceses. « En la dissort del poble francès — deia — no vull que el meu art pugui significar-me cap guany ». Admirable exemple una vegada més. Són aquells Concerts que ell cloïa immancablement amb el *Cant dels ocells*. Quan el fervor del públic no es resignava a deixar de sentir-lo, s'avançava i, entre un silenci expectant, amb una veu velada d'emoció, deia simplement : « Vaig a tocar-vos una nadala catalana ».

L'ocupació alemanya de tot França va fer emmudir el seu violoncel. El seu silenci era una afirmació coratjosa i, sobretot, arriscada. Va mantenir-lo. Va mantenir-lo a tota prova fins a l'alliberació, fins a la victòria, en la qual no va deixar de creure mai, amb aquesta fe que enforteix avui la nostra. Va mantenir-lo des del seu recer al peu del Canigó, ran de Catalunya, mig partint la seva vida entre el seu violoncel i la composició — sobre versos catalans de Joan Alavedra de la més pura frescor — d'aquest *Poema del Pessebre*, que ara se-n va a acabar a Prades... Oratori de la Naixença, que sera en la seva primera audició a Barcelona, el del nostre Renaixement.

A Barcelona, l'havíem sentit per darrera vegada a les acaballes de la nostra guerra. Concert inoblidable al Liceu, en el qual va adreçar-se als seus amics d'Anglaterra i d'Amèrica per a demanar-los que nos oblidessin els nostres infants. La seva veu i el so del seu violoncel arribaven, junts, als seus amics del món per a dir-los — missatge punyent, en un moment que sentíem la guerra ja perduda — que ell es resignava a ésser dels primers vençuts : « No he fet ni faré mai política — deia — però he estat i estaré sempre amb el poble ». Hi ha estat i amb quina generositat abnegada. Els nostres refugiats dels camps ho saben. El seu violoncel, que ha fet vessar tantes llàgrimes, n'ha eixugades encara més.

Ara Paul Casals, en el seu primer Concert a Paris, ha tocat el *Concert de Lalo* que tocà fa gairebé mig segle, amb la mateixa Orquesftra. Joan Alavedra — de qui esperem el seu llibre : *PAU CASALS, UNA VIDA D'ARTISTA*, escrit en una intimitat gloriosa amb el Mestre — en conta, en un capítol vivíssim, la primera audició davant Lamoureux (No tenim el text català a la mà i ens cal traduir de la versió francesa. Ens en planyem).

Pau Casals és davant Lamoureux, l'inabordable :

- Què podeu tocar ?
- El que vós vulgueu, Mestre.
- El *Concert de Lalo*.

Casals s'asseu i preludia. Té vint-i-un anys. Mostra ja aquesta simple dignitat que li coneixem i, sota una concentració precoç, hom sent una força decidida que s'afirma. Però avui sap que, en aquesta hora decisiva, es juga el seu destí. Tanca els ulls. Decanta lleugerament el cap i la seva cara pren aquesta blancor d'absència que té sempre que toca. Des de les primeres notes, Lamoureux, sorprès, es gira lentament i mira, captivat, aquest infant,

(Passa a la pàgina 8)